

Список використаних джерел:

1. Буга Р. Р. Реформування місцевого самоврядування з питань захисту населення і території від негативних наслідків надзвичайних ситуацій, як гарантована безпека людині // *Розвиток територіальних громад: правові, економічні та соціальні аспекти : матеріали міжнар. наук.-практ. конф. м. Миколаїв, 23-24 червня 2021 р. Миколаїв : МНАУ, 2021. С. 14-17. URL:https://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/9819.*
2. Курепін В. М., Курепін Д. В. Державне управління у сфері цивільного захисту та безпеки життєдіяльності в умовах реформування місцевого самоврядування та децентралізації влади. *ModernEconomics. 2020. № 19(2020). С. 94-100. DOI:https://doi.org/10.31521/modecon.V19(2020)-16.*
3. Іваненко В. С. Цінності та запити сучасної молоді: життєві пріоритети української молоді // *Покоління незалежності: ціннісні орієнтири і перспективи : матеріали міжнародної науково-практичної конференції студентів та магістрантів, м. Костанай, 30 березня 2021р. Костанай : Костанайський регіональний університет імені А. Байтурсінова, 2021. С. 737-741. URL:http://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/9255.*
4. Курепін В. М. Реформування системи Державної служби з надзвичайних ситуацій: шляхи і способи розв'язання проблеми // *Розвиток територіальних громад: правові, економічні та соціальні аспекти : матеріали міжнар. наук.-практ. конф. м. Миколаїв, 23-24 червня 2021 р. Миколаїв : МНАУ, 2021. С. 26-29. URL:https://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/9818.*
5. Курепін В. М. Особливості прийняття управлінських рішень в умовах організаційного розвитку підприємства // *Економіко-правові дискусії : матеріали II міжнародної науково-практичної Інтернет-конференції студентів, аспірантів та науковців, м. Кропивницький, 14 квітня 2021 р. Кропивницький : ЛА НАУ, 2021. С. 29-32. URL:http://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/9330.*

РОЛЬ МОЛОДІ У РОЗВИТКУ ВОЛОНТЕРСЬКОГО РУХУ ГРОМАД

Лівандовська О.А., здобувачка вищої освіти ступеня доктора філософії
Миколаївський національний аграрний університет

В сучасному світі, в тому числі і в Україні активно розвивається волонтерський рух. Проте, хоч він і не став масовим, але є таким, що дозволяє говорити про нього як про суспільне явище та як про важливу складову діяльність недержавних служб. Формування руху добровольців є одним з важливих шляхів до продуктивної соціальної громадської роботи в державі.

Добровільна соціально спрямована, неприбуткова діяльність дозволить активніше організувати та мобілізувати жителів громади та сформувати відповідальне ставлення до результатів власної діяльності. Кожну людину, яка не є байдужою до того, що відбувається в суспільному житті її міста, села, області, можна вважати потенційним волонтером [1].

Волонтерство – це фундамент громадянського суспільства, добровільний вибір, що відображає особисті погляди і позиції; це активна участь громадянина в житті суспільства, що виражається, як правило, у суспільній діяльності в межах різного роду асоціацій. Відповідно, волонтер (англ. volunteer) – це добровільний помічник, філантроп, альтруїст. [2].

Основним нормативно – правовим актом у сфері волонтерської діяльності є Закон України «Про волонтерську діяльність». Відповідно до якого основними принципами, на яких ґрунтується волонтерська діяльність є: неприбутковість, гуманність, рівність, законність, добровільність, безоплатність. Також зазначається, що волонтерами можуть стати громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах, які є дієздатними [3].

В Україні волонтерський рух – одна з найефективніших форм роботи з різними категоріями клієнтів. Він є невичерпним джерелом набуття громадянської освіти, дає людині можливість реалізувати себе у служінні суспільству. Велика кількість громадських організацій поєднує молодих людей, які на добровільних засадах беруть участь у соціальних програмах щодо попередження негативних явищ у молодіжному середовищі та надання допомоги іншим в їх розвитку, соціальному становленні, інтеграції у суспільство тощо.

Багато вітчизняних та зарубіжних учених, мислителів та державних діячів звертали увагу на особливу роль участі молоді у суспільних процесах та розвитку держави. Так, в своїх працях не одноразово на цьому наголошував Михайло Грушевський. На його думку, одним із головних завдань національного відродження України є виховання молодого покоління, національної інтелігенції як творчого начала, рушія духовного поступу.

Популяризації волонтерського руху в Україні сприяла розвитку доступності волонтерства для кожного громадянина держави незалежно від віку, статі, релігійних та політичних переконань, тощо. Водночас, молоді люди мають ще більше можливостей для реалізації власних соціальних ініціатив, які не лише сприяють популяризації волонтерства та зростанню соціальної активності, а й покращують якість життя членів місцевих громад. Зокрема, молодіжні громадські організації та волонтери розглядаються як ресурс поліпшення соціальної роботи з молоддю, зокрема, з молодими сім'ями, молодими інвалідами, сиротами та дітьми, позбавленими батьківського піклування, з особами, що повернулися з місць позбавлення волі. І в першу чергу це стосується популяризації здорового способу життя серед молоді України.

На сьогодні волонтерський рух серед молоді набув масового характеру у різних сферах суспільного життя. Найбільшої популярності волонтерський рух набув серед учнівської та студентської молоді.

Участь молоді у волонтерстві дає змогу зробити особистий внесок у розв'язання соціальних проблем, самореалізуватися через ініціювання проектів і програм соціально-педагогічної спрямованості [4].

Участь у волонтерській діяльності серед молоді має деякі переваги, а саме: професійне самовизначення та становлення, досвід індивідуальної та групової роботи з ровесниками та дорослими, нове коло знайомств, розвиток особистих якостей та можливість брати участь у процесах прийняття рішень, які стосуються молоді.

В період воєнних дій, волонтери допомагають збирати кошти, одяг, їжу, медикаменти на потреби Збройних Сил України, вимушено переміщених осіб, на проведення медичних операцій і т.д. Адаже, бажання допомогати нужденним стало найбільш розповсюдженою формою волонтерства. Потрібно сформувавши молоді значимість волонтерської роботи в житті суспільства, формувати духовну потребу допомагати, виховувати повагу до праці волонтерів, роз'яснювати молоді про можливий їх посильний внесок в допомогу людям і те, що є ще в житті речі більш цінні, ніж отримання матеріальної нагороди.

Отже, з вище викладеного можна зробити висновок, що через різноманітні волонтерські проекти молодь поступово включається в суспільне життя країни. Об'єднуючи молодь навколо різноманітних ідей, ми і показуємо наскільки волонтерство може розширити свідомість, дати можливість командної взаємодії, а у подальшому бути більш конкурентоспроможними при працевлаштуванні.

Список використаних джерел:

1. Соціологічне дослідження проведене Фондом «Демократичні ініціативи» ім. Ілька Кучеріва спільно з КМІС. URL : <http://dif.org.ua/ua/>.
2. Корнієвський О.А. Волонтерський рух: світовий досвід та українські громадянські практики. К. : НІСД, 2015. 36 с. URL: <http://niss.gov.ua/>.
3. Про волонтерську діяльність: Закон України від 19.04.2011 № 3236-VI URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3236-17#Text>.
4. URL: http://www.experts.in.ua/baza/analitic/index.php?ELEMENT_ID=73474.

ЗАЛУЧЕННЯ МОЛОДІ ДО ВОЛОНТЕРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИМИ ОСОБАМИ В ГРОМАДІ

Мартинюк Я.В., здобувачка вищої освіти ступеня доктора філософії,
Котелевець А.М., здобувачка вищої освіти ступеня доктора філософії
Київський університет імені Бориса Грінченка

Україна проживає нову віху історії – масштабну російсько-українську війну. Більша частина населення зазнала суттєвих потрясінь, переживань та негативного соціально-психологічного впливу. Українське суспільство звикає до нових реалій життя. У громадян по всій території України з'явилися нові потреби та можливості, нові цілі та прагнення. Відтак аби врятуватися від війни українці мусили покинути свої домівки та майно, вимушені були рятувати життя рідних та близьких. Багато громадян були змушені переселитися у безпечніші області України чи за кордон. З 2014 року увійшов в суспільний побут та став широко вживаним термін – внутрішньо переміщені особи. Після повномасштабного вторгнення життя у статусі ВПО випробувала значна частина українських сімей.

Внутрішньо переміщені особи (ВПО), за визначенням, Агентства ООН у справах біженців (УВКБ ООН) – це люди, які залишили свої домівки,